

Slagtryk - Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 2 - 2013

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen, Mia
Kirstine Voss, Joachim Lykke Andersen og Eva Obelitz
Rode.

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Kasper Bjerre, Rasmus Varnich Blumensaat, Cecilie
Lolk Hjort, Poul Høllund Jensen, Ida Sofie Kristensen,
Inga Møllerup, Mette Norrie, Camilla Lily Pape, Jacob
Rosendal og Sternberg.

Udgiver

Kronstork

ISSN

1904-8165

Forside

Shekufe Tadayoni Heiberg

Opsætning

Erik Scherz Andersen

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:

<http://www.slagtryk.dk/category/13-03/>

Jacob Rosendal

Helt uden for sejlplanen

For de ansatte var det en katastrofe
for hende var det (korrekt håndteret) en karrieremulighed,
en færgе pløjede igennem kantine mens hun talte
præcist, professionelt, ordentligt
som den djærve DJØF'er hun var.

Sidste tur

Den ofte, men ikke altid, socialdemokratiske skulptur i rundkørsler og tilsvarende lidet rekreative arealer er kunst med et budskab. Det siger kunstneren og borgmesteren. Det kan være pletvist politisk eller et memento mori før afkørslen mod motorvejen. En undersøgelse har vist, at et flertal af trafikanterne forbinder værkerne med regnvejr. Både Statens Kunstfond og Kommunernes Landsforening beklager dette resultat. Men de ved, at kunsten rækker længere end næste budgetår, at regnvejr også er vejr, og at alt er godt, så længe den store plan ikke afsløres: Alle skulpturerne vil på samme tid (under finanslovsforhandlingerne i et givet, men hemmeligt, år) lette fra den danske jordoverflade for at flyve til et sikkert sted, og dermed bringe vidnesbyrd til andre intelligenser og kommende generationer om det ypperste, som velfærdsstaten kunne frembringe.

Poul Høllund Jensen

Sjælenes uskarpe omrids

Sjælenes uskarpe omrids
på vej over globens runding

Verdenstrailernes svirren
i flyets slipstrøm

Når motorerne er stilnet
står Manitus' børn på landingsbanen

Vindens budskab rører blidt
ved tøj og hår

Sternberg

Simple dage

mine dage går
i øjeblikket mest med
at tænke på bordtennis
svømning
og kærlighed

jeg er alene
& læser i Elias Canettis bog
Masse og magt

sneen ligger tykt
ude på terrassen
der er ingen grund til
at fjerne det for
ingen går derud

og jeg kigger
gerne på sneen

en gang imellem
skriver nogen til mig
og så svarer jeg

rutine & vedtaget fornuft
i endeløse rækker

for at skrive det her må jeg hele tiden sørge for at ramme de rigtige taster

de to rødvinsflasker
som vi drak i går
står stadig på bordet
& du sover
det vil jeg også snart gøre
men jeg kan ikke forstå
at jeg lige har skrevet
nogle kedelige digte
& at det er svært
at skrive nogle gode
for tag nu bare den måde
dit hoved
passer til mit lår
klokken er 8:11
og senere i dag finder vi ud af
at min hånd er næsten nøjagtigt
lige så stor som din fod

bevægelse
som ikke
har noget rum

begivenheder
som man oplever dem i et ur

at gøre sig
sine egne tanker
er som at bage brød
med ingredienser
man har købt i Brugsen

Inga Mollerup

sluk lyset
i emhætten
ingen grund til at highlighte
to kolde kartofler

sluk lyset
over spisebordet
du er alene hjemme

lad gardinerne være
det er kulravende udenfor

uden at det derfor
ser sort ud

tidligste grå gry

sort luskekat

solsort

slår på lille blik tallerken

dinkdinkdink

giv agt!

tomme sorte
fuglereder
skutter sig
på nøgne grene

drømmer om
at blive fyldt med
chokoskum
og sommerbær

Ida Sofie Kristensen

Punktummer er overvurderet

Jeg foretrækker nøgne mænd
med knogler der kan ses under hudens overflade
tænker at punktummer er overvurderet
grammatisk tegnsætning der afslutter
det kun lige påbegyndt jeg bruger
aldrig punktummer prikker og punkterer
hudens overflade så knoglerne stikker frem imod mig
på de nøgne mænd jeg
foretrækker

Kasper Bjerre

Romkugler

bundløs mørkeblå
over Det Kongelige Teater
månen operationshvid, observerende
folk har lagt blomster
under et stillads ved Kongens Nytorv
det er sikkert bare fordi
nogen er blevet stukket ihjel
det er myldretid og sorgen
ligger egentlig i vejen
en tyk mand der har travlt
hopper med besvær over blomsterne
jeg forestiller mig at de dækker
over en indtørret blodsø
jeg køber romkugler
hos bageren på hjørnet på vejen hjem
der er tilbud på tre for en 20'er

Studenter

ønsker dem
alle former for lortevej
men himlens lak
er desværre uden skrammer
man har kunnet høre dem
hele eftermiddagen
i sejrslatter og gashorn
hvide tænder i solglatte ansigter
mangearmede organismer på hjul
med hjerter af råb
og blodbaner af basgang
ulideligt bekymringsløse
ulideligt lækre studiner
ulideligt glade og fulde
af dåseøl og fremtidsplaner
nu larmer endnu
et vognlæs af dem forbi
under vinduet
fyldt til randen
af studenterhuen med noget
jeg ikke har længere
erstattet af en glæde over
at de en dag
også vil miste det

Rasmus Varnich Blumensaat

Internationale enheder

Rousseau sidder fast
i sit syttenhundredetal

Jeg sidder fast i mit fly
som en jagerpilot
en japansk teenager
født med fire skygger

Ambulanceredderen
ser det hele ske med
livets gab hængende
ned langs siden

H O M O M E N S U R A

Du er ved at løbe tør for nutid. Du tager det sidste fly til Charles de Gaulle for at hente den gamle meter ud af sin boks i Pavillon de Breteuil. Du har en rulle gaffatape på som armbånd. På vej ud igen slår du to vagter ned, hvoraf en dør på stedet, den anden syv måneder senere, da hans kone vælger at slå respiratoren fra på lægens opfordring. Der går endnu syv dage før hun forstår hvad hun har gjort. Politiet tager flere end tre, færre end syv billeder af din kind til blodsprøjtanalysen. På pladsen foran bygningen lægger du først nu mærke til flisemønstret, der til dagligt strækker sig væk under de besøgendes fødder. Lige nu går det under dine. Det minimale lys fra gadelamperne får det til at se ud som en film. Sort/hvid. En mosaik du ikke kommer til at kunne overskue. Du bider et stykke tape fri af rullen og bruger det som bind for øjnene.

Den moderne fladskærm kan kun omsætte et digitalt signal. Hvis signalet standser, går skærmen automatisk i sort. Så godt som sort. Bagbelysning gør den ægte sorte umulig. De fleste kanaler holder aldrig helt op med at sende, fordi forbrugerundersøgelser har vist at folk savner det analoge signal, dets hvide støj, populært kaldet sne, hvorfor man på enkelte kanaler er begyndt at sende båndsløjfer af et manglende signal. Specielt en kanal er kendt for at gøre det. Den kanal har i de seneste år haft den største tilvækst i absolutte tal.

Du kan ikke huske hvad kanalen hedder. Du svinger meteren i hånden som et bat. En anelse slør mod vinden, som om en hånd der hviler på kanten af et nedrullet bilvindue. Den er slået skæv. Engang målte man verden med mennesker. Nu måler man den med lys. Omkring dig sætter bjælkerne i skaberværket sig, med en lyd af samme bølgelængde som et gennemsnitligt liv i begyndelsen af det 21. århundrede.

Hovedpersonen

Hovedpersonen kroner, reagerer på et regimeskifte i lyset, reflekserne i bladene som falder over hele pladsen, den elektriske ladning der retter sædcellerne ind efter ægget, de radarneutrale jagerfly der går i formation over Grand Canyon. Hans mor er ni centimeter åben, en flænge i tindingen efter en brosten der blev lagt i jorden i 1887. En særlig kontinental drift. En ukendt afart af noget, der allerede er blevet forevigtet i en treetagers montre, fritstående. Intet må få lov at røre væggen.

Før søndagens demonstration havde livlægen anbefalet kejsersnit og fuld blokade. Ti centimeter. Krisen har suget fedtet af hendes hofter, et nødvendigt indgreb i hormonproduktionens planøkonomi. Godt det samme. En krop i koma føder af sig selv. Smertetærsklen som en fundamental begrænsning. Empati som torturens logiske forudsætning. Bevidstheden som et problem. Kirsebærkerner i fri rotation. Et kugleleje mellem tænderne. Hvad tænker insekterne på, når deres antenner fægter mod universets mørke stof? Hvor meget vejer jernet i trækfuglens beslutningsproces? Igen i nat er et barn født i Betlehem, en by blandt andre på Vestbredden, født med mensurar over næseryggen, et højre øjenbryn der aldrig vil hele, censureret ud af hospitalets grågule journalsystem. Hovedpersonen skriger ikke; døber blot sig selv og verden i samme åndedrag.

Siden skal vi glemme at han kun findes som funktion af den første sætning, at hans melankoli og ekstase, hans liderlighed og had, hans udramatiske død på side 87, foldes ud af ingenting, som proteinkæder under pegefingerens løbeild. Negle der klippes bort og gemmes væk i et skrin, for småt til at gå i stykker under et luftbombardement.

Elleve centimeter.

Buraq

Går i byen
som en fortsat
uafsluttet handling
som et genfærd
der ikke fatter
hun er blevet væk
et dyr med rabies
der bider
fordi det gør ondt
et sted som
ikke kan nås

Camilla Lily Pape

Det sejler til Amerika

det sejler til Amerika
det er nervernes vandren hun
vånder sig ved bådens krængen men
det er vand
i forhold til de lange søndagsture
op og ned ad vindueskarme
lange fugtige spor
på de blege europæiske kinder
så folder de sig hektisk ind
så op så ud så sammen
puster sig op og lægger sig dér
som dampende fedt
om den lille kroppestrop
frelser hende holder
hende der i det is det kolde
det er vand
på grædemøllen hulker
nej hylér
som et hav
til en helt ung kvinde
der forsøger at krydse
en afstand

Det sejler til Amerika II

det sejler til Amerika
i vilde kast med hovedet
fik hun det rigtigt
denne gang var det mere
alvor hun stirrer på det
sorte det er vand
hun tørrer det ikke væk næ
nærmere ind eller ud
stryger horisonten
hun giver mågerne en flyver
ned så de ligesom kæntrer
i bådens vamle luft
det er åndseuropa
som sprayer gulne
pletter af sammenbidt fugl
fjer som øjne draperet om
krummeneuroser
og så kaster hun igen
sulten de sorte øjne ud
og båden krænger
de små læber synger
neuro og vand
saltvandssalmer

Mette Norrie

Fem fald før foråret

1.

Isen og min cykel eller isen mod min cykel eller isen mod min pande eller låret
noget blått eller skoven næsten hvid eller himlen næsten flænget eller februar
flosset eller hjulene mod barken eller træerne op i skyerne eller hjertet dødsigt
dunkende eller frakken næsten rød eller håret slået ud eller hånden halvt
forvredet eller mig mod metal eller mig metallisk rensset eller mig ren af blod
eller blodet iskoldt fossende mig et dyr i skoven en løbende sætning.

2.

Huset mod kranen trækker vinden ud af vinduerne vælter glasset mod gaden
vender asfalt mod alverdens mod sten mod papir mod beton nu løftes alting for
at ramme bunden hårdere nu er der et hul der engang var et hjem nu er der en
stol som altid bliver glemt nu styrter den sidste sten nu sejler byen i stilladser
deres skrøbelige skeletter.

3.

Nu taber jeg tallerkenerne nu knuser jeg en opvask nu knuger jeg en hank af
porcelæn i et melankolsk køkken.

4.

Jagten sat ind nu famler hånden efter aftrækkeren nu sitrer øjet mod den mørke
plet nu farves himlen af fjer nu falder fuglen mod lyset.

5.

I drømme styrter jeg omvendt det vil sige jeg stiger når du går vil det sige at du
går hen i mod mig.

Cecilie Lolk Hjort

jeg splitter mig i tre hoveder og antænder gyldne guder med min ånde

navne navne navne navne stakkevis af navne er den bedste gasmaske stinkende ord i munden ulmende som gløder som glæder der venter på en gnist ulykker der venter på at ske, jeg splitter mig i tre hoveder og antænder gyldne guder med min ånde, ånder som vindguderne der kan vælte huse uden så meget som en gnist som valgte husene selv at vælte, den pludselige nutids vinde fritslippende fra min tikløvede tunge, hvem er stor nok til at løfte nakken og hæve sig over mine tanker hvem er magtfuld nok til at kløve ord med tungens sabel kløve mit sind i lige så mange dele som jeg har ansigter, uden min tilladelse uden det grin der splitter mit ansigt i to, skyd skylden som pile og se mig flække dem med mit sydende kød, som amor endelig ædende sin egen medicin med hud åbnet som munde, som et termometer i stegen der endnu ikke er død blot dødt grinende dig op i dit åbne ansigt, din mund er et ar er en kontrakt der venter på at blive forlænget, du er kun et navn du er kun et ansigt som tusind andre ansigter råbende ind i min mund, blot flere ord at kaste tilbage blot ammunition når du frigiver dine tanker imod mig, hemmeligheder du aldrig har fået aktindsigt i der åbner sig for mig i din sitrende stemme stemme haps i mit øre har jeg din usikkerhed, råb råb råb som de små mennesker mod guderne hvad er en gud for et dyr der har glemt hvordan man ser op, som grisen der intet andet har end jorden under sine fødder og en endeløs horisont omkring sin krop sin krop en krop som et navn tegnet klart mod den uudgrundelige jord af jord er du kommet i hovedet er der stadig blot jord og til jord skal du tale med fast stemme og indse at intet stirrer tilbage mod dig, intet andet end en krop et navn et dødt ansigt en mund der skriger alt det du aldrig skreg der kommer intet ud af dig dig bare spørgsmål bare krydsforhør og fornærmelser som pile der skader dig når de rammer mig, lær at leve med kroppen der husker alt hvad du vælger at glemme glemme hvad er sindet for et ansigt der har glemt smilet i en forlængst aflåst barndom og nu blot gasmasker uendelige digte op i dit åbne fjæs mens du lukker øjnene og lukker vandet ud af øret øret er blot et andet navn for intetseende øjet blot et andet navn for nogens uudgrundelige krop spejlet spejlet spejlet i din forsvarsløse pupil

slettet af den klattede sminke af nogens kærlighed

en ven er bare en fremmed du endnu ikke har mødt. og du du du du vil være i betragterens øje vil være betragterens øje der læner sig ind for at få bare én af de to spejlinger af den anden til at bøje sig hele vejen ind i kraniet, øjne vidtåbne for at tillade så stor udvidelse af venskabet kunst som muligt åh den spejling den er død det øjeblik den rører hudens matte varme, det er det jeg altid siger, en ven er bare en fremmed der aldrig blev en elsker, en elsker er bare en ven du mistede i sammenstødet alting smeltende sammen alting ubærligt varmt og ubærligt tæt på som meteor der møder jordens intimsfære smeltende metal bredende sig ud over atmosfæren som elektrisk tæppe, jeg sover alene for at glemme/huske at det er umuligt at sove i en andens arme, der er kun ligge i hans arme og simulere søvn fordi det ikke er romantisk at det er for varmt og du ikke har noget sted at lægge den arm, og alt i alt er der bare for meget menneske til stede til at miste bevidstheden, mig kan jeg glemme, mig kan jeg ignorere og falde ind i lyksalig kaotisk intethed af hukommelsesslettende drømmelandskab som ecce homo renoveret af en velmenende gammel spansk dame, åh bliver vi ikke alle i sidste ende renoveret af en velmenende gammel spansk dame, som at ligge i en andens arme og lade som om man ikke bliver langsomt slettet af den klattede sminke af nogens kærlighed

Indholdsfortegnelse

Forside af Shekufe Tadayoni Heiberg

Jacob Rosendal	Helt uden for sejlplanen Sidste tur	s. 3
Poul Høllund Jensen	Sjælens uskarpe omridt	s. 5
Sternberg	Simple dage	s. 6
Inga Møllerup	Tre digte	s. 11
Ida Sofie Kristensen	Punktummer er overvurderet	s. 14
Kasper Bjerre	Romkugler Studenter	s. 15 s. 16
Rasmus Varnich	Internationale enheder	s. 17
Blumensaat	H O M O M E N S U R A Hovedpersonen Buraq	s. 18 s. 19 s. 20
Camilla Lily Pape	Det sejler til Amerika Det sejler til Amerika II	s. 21 s. 22
Mette Norrie	Fem fald før foråret	s. 23
Cecilie Lolk Hjort	jeg splitter mig i tre hoveder og antænder gyldne guder med min ånde slettet af den klattede sminke af nogens kærlighed	s. 25 s. 26